Yuri Herrera - Ana Stanić

Čudni su putevi Srca

Dogodilo se to u srijedu, to prosvjetljenje o kojem svi pričaju. Utorkom je Pedro bio Srce i razbijao gubice. Laka kategorija, žestok borac. S crvenom maskom i trokutastim crvenim boom na glatkim prsima. Uhvatio bi protivnika u polugu i stezao, sve dok se ne prestane opirati, i tek tad rekao sucu – Broji! Nema veze što sudac ne bi brojio ili bi brojio prebrzo, sve je to bilo samo predstava. Publika želi adrenalin, svjetla, galamu s tribina, divlju eleganciju borbe koja ga je svakog utorka navečer pretvarala u zvijezdu. Svakog bi utorka izlazio u noć, ozaren od pobjede.

Zatim bi tu energiju ispucao s Marinom u najbližem motelu, ali vrlo brzo, dok bi je vozio kući, stvarnost bi počela nagrizati taj sjaj: jednosoban stan, Marinin stari, sav podbuhao od jeftina alkohola i buljenja u televizor, s poraženim izrazom lica, kao netko tko je svjestan koliko je zapravo jadan, tko neprestano smišlja kako da se izvuče, ali se nikako ne usudi napraviti prvi korak. Tad bi se Srce opet pretvorio u Pedra. Sutradan, na gradilištu, dok bi nosio vreće cementa i slagao cigle, preobrazba bi bila potpuna i Pedru bi opet bio pun kurac svega.

Te srijede vidio je murjaka kako ulazi u skladište gurajući pred sobom mladu spremačicu. Pedro je ostao zadnji na poslu, već je bilo kasno. Čuo ju je kako govori, Ne, molim vas, nemojte opet, zar nismo prošli put rekli da je to bilo zadnji put. Kroz odškrinuta vrata vidio je kako je svinja hvata dok ona tiho jeca i potеže suknju. Nismo mi ništa rekli, mala, rekli smo da je prošli put bio predzadnji put, hehe, pa nećeš valjda da ti dečko sve sazna? Hajde, znaš da to voliš, sad je stvarno zadnji put. Sigurno? Onda ćete me ostaviti na miru? Naravno, malena, ali hajde da poslije razgovaramo, sad se samo opusti. Lagano mu je okrenula leđa i počela se skidati, polako i nevoljko. U tom je trenutku uletio Pedro, zgrabio murjaka za vrat i začepio mu usta. Stiskao je sve jače i jače, kao nikad u ringu, ne samo zato što kečeri dobro paze da jedni druge ne ozlijede, nego zato što je u njemu stvarno kipjelo: gad ga je uvrijedio, iako nije ni znao za njega i nikad ga nije vidio, svejedno ga je uvrijedio; njega, njegovu obitelj, prijatelje, sve. Toliko ga je stisnuo da ovaj nije stigao ni

eISSN 1847-7755; doi: 10.15291/sic/2.6.lt.4

zajecati, a onda je osjetio da se prestao micati i samo ga spustio na pod. Djevojka se za to vrijeme skinula. Kad se okrenula, pogledom je ulovila samo sjenu kako netragom nestaje. Nije ni pisnula.

Pedro je bacio mrtvo tijelo u jarak, zatim neumorno hodao gradom, dugo, dugo, kao da je doživio prosvjetljenje. Disao je punim plućima, osjećao se kao da leti, vidio je svijet nekim drugim očima, kao da je odjednom progledao. Cijeli mu je svijet bio na dlanu. Shvatio je da mu kečerski potezi ne služe samo za glumljene borbe u ringu, već i da mogu mijenjati svijet. Toliko bi toga trebalo razvaliti, tresnuti o pod, tolikim bi gnjidama baš sjela jedna dobra poluga. Shvatio je da je on Srce. I bio je moćan.

Na kraju je završio pred Marininim stanom. Ušao je bez kucanja, odveo je u tu jednu jedinu sobu i zatvorio vrata. Skinuo ju je i stao joj lizati sol s tijela. Kad je ušao u nju, obuhvatila ga je nogama oko struka i željno privukla sebi. Izvana se čuo stari kako ustaje, dolazi do vrata i kuca: Marina! Marina! Što se događa?! Ali nisu se obazirali na njega jer kao da je i Marina napokon shvatila; voljeli su se kao da su sami na svijetu ili kao da su gospodari svemira, a to su i bili.

Ja sam Srce, rekao je poslije, milujući je, a ona ga nije ništa pitala. Pala mu je na pamet gomila imena i samo je smišljao kako će zadovoljiti pravdu. Sad mu je sve bilo kristalno jasno.

Na gradilištu je stalno držao inženjera na oku, nadajući se da ga u subotu neće razočarati. I nije: na dan isplate vidio ga je kako, kao i obično, s nadzornikom kuje plan o tome kako da zidarima otkinu malo od plaće i uzmu sebi. Tako je to išlo. Svi su znali gdje im je mjesto i nitko se nije bunio, naizgled nikome ništa nije smetalo. Ali Srce je odlučio da to više neće podnositi. Kao i svaki put nakon isplate ostao je s ekipom poslije posla da te novce zapiju, samo što je ovaj put otišao nešto ranije. Računao je da će inženjer doći kući, ručati, malo otkunjati, probuditi se. Tad se Pedro pozdravio s prijateljima, stavio crvenu masku i otišao da riješi toga gada.

Kad ga je ugledao, inženjer je stigao tek uplašeno promucati, Zašto? Što se događa? Srce ga je zgrabio kao da je obična krpa, presavinuo ga unatrag i zabio mu koljeno u leđa, u stilu okrutnog Cavernaria Galinda. Kad je čuo da mu kičma puca, pritisnuo je još malo, za svaki slučaj.

Prije odlaska sjeo je kratko u inženjerovu fotelju. Skupocjenu tehniku u prostoriji nije ni vidio. Zadržao se samo da dobro zapamti taj trenutak, da se u budućnosti može prisjetiti ovog osjećaja čistoće, ove tišine. Ovako se osjeća netko tko je upravo sagradio vlastitu kuću.

Za razliku od euforije, koju je osjećao nakon prvog smaknuća, ovaj je put Pedro jednostavno bio opušten i smiren. Dobro je spavao, dugo i čvrsto. Onda je otišao Marini. Vodili su ljubav nježno i polako, dok se vani već proširio glas o ubojstvima. Izgleda da je stari otvorio vrata jer se izvana čuo prodavač novina kako izvikuje vijest o dva mrtva tijela. A bit će ih još, pomisli Pedro. Kao da ga je čula, iako se zapravo nije mogla na to nadovezati, u tom trenutku Marina reče: Zašto si toliko dugo čekao? I čvrsto se stisne uz njega, sva meka i topla.

Da, da, bit će ih još: ona Soco, ta stara gnjusoba, koja posuđuje novac s kamatom od osamdeset posto, a onda pelješi po susjedstvu i uzima ljudima namještaj; bogatunčići u bijesnim autima koji samo rade sranja; pa onaj tip koji mu je puncu, jadniku, zatvorio radionicu – možda ga tako oslobodi one mržnje u očima koju mu je sve teže sakriti iza skromna smiješka. Već vidi kako će ih uhvatiti sleđa, u dvostrukog nelsona, ili u škarice, nogama za glavu.

Provirio je iz Marinine sobe tek kad je pala noć. Punac je, po običaju, sjedio pred televizorom. Ali televizor je bio ugašen i stari se ovaj put zagledao u Pedra i kiselo se nacerio. Odmah mu je bilo jasno da je napravio neko sranje. Nije više imao onaj poraženi izraz lica, ali mržnju u očima nije mogao sakriti. Pedro je stao i pogledao ga ravno u oči.

U ovoj kući samo ja jebem, procijedi stari. Naravno, pomisli Pedro, kojemu je sad već sve bilo jasno. U tom se trenu s ulice začuje obijesno zavijanje policijskih sirena. Jebiga, ovo će morati biti brzo. Ali ionako nije poenta u tome da se dobiju sve tri runde, već da se publici priušti vrhunska predstava. Takva su pravila, a pravila treba poštivati. Jednim je potezom zgrabio prokletog cinkaroša i zadnji si put priuštio da nekome slomi vrat prije nego što policija uđe i skine mu masku.

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International License